

24ste zondag jaar C

Lc. 15, 1-32

Tegenwoordig zitten kinderen dikwijls achter de computer, de tablet of Playstation. Maar gelukkig: als ze met een groepje bijeen zijn wordt er ook nog ouderwets buiten gespeeld. Bijvoorbeeld verstoppertje. U kent dat wel: ik hoef u de spelregels niet uit te leggen.

Maar weet u dat volwassenen dat soms ook spelen, verstoppertje? Al is het dan niet bedoeld als spelletje. Mensen verstoppen zich om verschillende redenen. Bijvoorbeeld vanuit het idee of gevoel dat niemand hen zoekt, niemand hen mist of niemand hen nodig heeft. Om de zoveel tijd horen we ook dat iemand weken dood in huis ligt voor hij gevonden wordt. Of ze voelen zich onbegrepen, onbemind of mislukt, en verstoppen zich in de hoop dat niemand zal ontdekken hoe donker het in hun binnenste is. Of ze kruipen weg achter een masker, waarmee ze zich anders voordoen dan het vanbinnen is.

Het is het verhaal van die vrouw wiens man geld verduisterd had en wat in het hele dorp geweten was, en die er nu over denkt om te verhuizen omdat ze niet meer buiten durft komen. Of van die psychiatrische patiënt die amper kan uitleggen hoeveel pijn de donkerte van zijn gedachten doet. Het is het verhaal van dat kind dat tijdens de speeltijd maar op de WC gaat zitten omdat het gepest wordt op school. Of die gescheiden ouder die er alleen voor staat met een paar puberkinderen in huis en bij momenten aan het einde van haar Latijn is en avond na avond huilend in slaap valt.

En natuurlijk, soms geraken mensen door hun eigen stomme schuld diep in de miserie. We hebben ook een paar spreekwoorden die heel goed weergeven hoe de meeste mensen daar over denken: “Wie met vuur speelt kan zijn vingers branden”, “Wie zijn gat verbrandt moet op de blaren zitten”, “Eigen schuld, dikke bult”. Geef toe: die spreekwoorden lopen niet over van begrip en medelijden. Nochtans is dat wel wat in die parabels naar voor komt: niet de schuldvraag, maar de hulpvraag.

Destijds leverde dat gemopper op: voor de Farizeeën en Schriftgeleerden leek het alsof Jezus bij de duivel te biechten ging. 2000 jaar later wordt er waarschijnlijk niet meer zo op gemopperd, maar dreigen we misschien te gemakkelijk te vergeten dat er teveel mensen zijn die verstoppertje spelen, terwijl ze zo graag gezien, gevonden zouden worden.

Het zijn 3 bekende parabels vandaag, vooral die van de verloren zoon. Misschien is het belangrijkste voor ons wel om te onthouden dat Jezus die parabels niet alleen verteld heeft, maar ze ook gedaan heeft. En dat Hij van zijn volgelingen, van ons, precies hetzelfde verwacht. Veel hebt ge daar niet voor nodig: een open oog, een open oor en een open hart is genoeg. Amen.

Johan Goris, pastoor